

но че шумнитѣ демонстрации го каратъ да отстъпва. Неговитѣ отстъпки не вдѣхватъ вече ни признателностъ, ни довѣрие. Мѣжду това двѣ години минаха безъ народни вълнения, цѣли двѣ години бѣха посвѣтени на законодателна работа.

Пренията върху декларацията на правата почнаха на 18 августъ; върху конституцията почнати на 28 въ Версаль, бѣха продължени и въ Парижъ. Прѣди да се запознаеме съ цѣлото това дѣло, ние ще се спремъ върху нѣкои по важни постановления изработени отъ Учредителното Събрание; това е неговото название отъ сега нататкъ. Людовикъ XVI за дълго още време упорствуваше да му съхранява името *генерални щати*.

Най напрѣдъ вниманието на законодателитѣ, одушевени отъ хуманни чувства, бѣше привлечено отъ паритѣ на съвременното нему общество: робоветѣ и евреитѣ. За да имъ се измѣни положението, трѣбваше да се побѣдѣтъ вкорененитѣ прѣдрасъждѣци.

Тѣй като колонитѣ бѣха обявени нераздѣлна частъ на френската империя, една депутация отъ тѣхнитѣ жители, арапи и мулати, дойде да иска въ името на принципа за равенството, щото чернокожитѣ родени на свобода или освободени да бѣдѣтъ допуснати да упражняватъ правата на граждане както и бѣлитѣ. Прошението имъ намѣри горѣщи защитници въ Събранието, въ което засѣдаваха мнозина членове отъ *Обществото приятели на чернокожитѣ*, основано въ Франция по старанието на Бриссо. Това общество, заедно съ Лондонското, искаше малко по малко да въздигне робоветѣ до тамъ, щото да могатъ да разбератъ и да се ползватъ отъ свободата, но не мисляше за скорошното имъ още освобожделение. То искаше само изравнението на политическиѣ и градински права на всичкитѣ свободни хора безъ различие цвѣта на кожата и раситѣ имъ. Даже самъ Грегوارъ, ревносния апостолъ на арапитѣ, поддър-